

En època d'esclats

M. Carme Rafecas ressenya 'Limítrofes' (Viena Edicions), poemari amb què Carla Fajardo va guanyar el Premi de Poesia Martí Dot | «Amb la metàfora d'una flor abans d'obrir-se, enceta el recull preguntant-se com hauria estat néixer lliure de l'expectativa dels altres. Aquest conflicte originari esdevé central per explicar les tres temàtiques entrelaçades al llarg del llibre»

'Limítrofes' (Viena, 2019) és el poemari amb què Carla Fajardo va guanyar el Premi de Poesia Martí Dot | M. Carme Rafecas

Limítrofes (Viena, 2019) és el poemari amb què Carla Fajardo va guanyar el Premi de Poesia Martí Dot. Fronteres, marges, imposicions, trànsits i alteritat són les ratlles que l'autora vol posar al descobert com una cicatriu, i ho fa des d'una denúncia profunda que vesteix tot alternant la prosa poètica i els versos en una poesia desimbolta que brolla com una font.

Amb la metàfora d'una flor abans d'obrir-se, enceta el recull preguntant-se com hauria estat néixer lliure de l'expectativa dels altres. Aquest conflicte originari esdevé central per explicar les tres temàtiques entrelaçades al llarg del llibre: el jo interior i universal, el «tu», un «altre» proper i també el món de fora. Però l'autora no separa tot el que es remou dins la pell de la crítica social. Cuinar amb el llenguatge li permet transmetre aquesta mirada global.

La platja és recurrent. Un final on ja no es pot caminar més i ja no es pot mirar amb uns altres ulls. Un lloc on retornen les onades de la infància, dels fracassos, de l'autoexigència i la culpa.

L'aigua del mar és freda com ho són *els robots que atenen als supermercats, els ciberatacs, els marges des d'on es confon el precinte amb l'horitzó, les sirenes que sonen en un temps que és de passada*. L'amor convertit en negoci. Les mentides amb què hem crescut.

Les referències socials passegen discretes, però punyents i iròniques, per uns poemes aparentment centrats en el jo, el propi cos i l'altre. El cos de l'altre com un habitatge «digne» que en realitat és temporal; l'exigència de donar i rebre comparada amb la mercantilització dels cossos; la flotabilitat dels plàstics del mar com la flotabilitat de l'amor. Les dones ocupen un eix central del poemari: la gestació, l'obligació, la identitat i el silenci com a elements que posen en dubte tots els significats.

Finalment, Carla Fajardo tanca el llibre diferent de com el comença però en el mateix context: *en època d'esclats*. Les batalles pendents es presenten cap endins i cap enfora, l'odi s'instaura com una bassa en el melic de cadascú, la superfície del Mediterrani separa el *kite surf* de la mort. *Limítrofes* ha estat la seva manera de mostrar, tornant a la platja a què tant li agrada recórrer, i encara que avui, en ple confinament, sembli mentida, una època de *carrers que em fan onades*.